

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce, v právní věci žalobce: **C. P. C.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 8. 2025, č. j. 17 Az 14/2025-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce v řízení před správním orgánem žádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). V řízení bylo zjištěno, že od roku 2017 pobýval z titulu pracovního víza v Maďarsku. Odtud pak v roce 2023 přicestoval na území České republiky. V azylovém řízení tvrdil, že mu ve Vietnamu, zemi jeho původu, vznikl dluh z půjčky, pro který byl svým věřitelem pronásledován jednak v této zemi, kam se proto obává vrátit, jednak i během svého předchozího pobytu v Maďarsku, kde byl dokonce zbit. S vietnamskými státními orgány však potíže doposud neměl.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2025 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Tvrdil, že se žalovaný nezabýval účinností ochrany, kterou by mu v případě ohrožení ze strany jeho věřitelů měly poskytnout státní orgány v zemi původu, ani důsledky, které by mu hrozily, pokud by mu úřady tuto ochranu neposkytly. Právě z tohoto důvodu žalobce o udělení azylu v České republice požádal. Poukázal-li žalovaný v napadeném rozhodnutí na možnosti, které k ochraně před nežádoucími jevy spojenými s lichvou upravuje vietnamská občanskoprávní a trestněprávní legislativa, jedná se podle názoru žalobce o toliko teoretickou možnost, neboť vietnamské úřady ve skutečnosti oběti

lichvy nijak nechrání a důslednému uplatňování jejich práv často brání korupce. Informace o vymahatelnosti práva ve Vietnamu, z nichž žalovaný vyšel, jsou jen velmi obecné a nepřesné.

[3] V záhlaví označeným rozsudkem krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění zdůraznil, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany pouze z ekonomických důvodů a učinil tak až po zadržení policií. Podle krajského soudu je účelem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jen legalizace jeho jinak neoprávněného pobytu v České republice. To však způsobilým důvodem udělení azylu být nemůže. Žalobce nadto nijak nezodpověděl, nakolik využil všech právních prostředků ke své ochraně ve Vietnamu. Pouhá argumentace mírou korupce v této zemi podle krajského soudu nepostačuje. Žalovaný nepochybil, když ve svém rozhodování vyšel z informací Ministerstva zahraničních věcí o stavu ochrany lidských práv ve Vietnamu. Podle nich v tomto státě právní ochrana před nežádoucími důsledky lichvy existuje. Krajský soud shledal správným rovněž závěr žalovaného, podle něhož u žalobce nelze shledat ani důvody pro udělení humanitárního azylu, jakož ani pro poskytnutí doplňkové ochrany, neboť jeho případ není nikterak mimořádný a žalobce nemá jakékoli obavy z jednání vietnamských státních orgánů.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Kasační stížnost je podle stěžovatele přijatelná, neboť se krajský soud napadeným rozsudkem odklonil od dosavadní judikatury správních soudů v otázce posuzování intenzity odůvodněného strachu z pronásledování a v otázce důkazního břemene k obavám z hrozby nebezpečí závažné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Krajský soud se podle stěžovatele v napadeném rozsudku nevypořádal s námitkou, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Rozsudek krajského soudu je proto podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Krajský soud se dále náležitě nezabýval důvody, pro které nebylo stěžovateli vyhověno ani ve věci humanitárního azylu. Při rozhodování o přiznání této formy mezinárodní ochrany žalovaný překročil meze správního uvážení a krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit. Žalovaný nadto nesprávně uvážil o podmínkách udělení doplňkové ochrany.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl a ztotožnil se se závěry vyslovenými krajským soudem. Je přesvědčen, že důvody, pro něž stěžovatel žádal o udělení mezinárodní ochrany, jsou pouze ekonomické a jako takové nemohou obstát. Připomněl stěžovatelovo tvrzení, že hodlá setrvat v České republice, aby zde získal prostředky na úhradu svých dluhů. Takové důvody ovšem nemohou opodstatnit udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. platí: „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem

pokračování

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm vyslovil, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[10] Kasační soud, jak je odůvodněno níže, v rozhodnutí krajského soudu neshledal žádné pochybení takové povahy, jež by zasahovalo i mimo sféru poměrů samotného stěžovatele, resp. mimo jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[11] Jde-li o stížní bod, podle něhož krajský soud náležitě nevypořádal námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a že je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný, lze v obecné rovině připustit, že takový nedostatek může být za určitých okolností důvodem přijatelné kasační stížnosti. Aby bylo rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, muselo by být nesrozumitelné, anebo neodůvodněné v takové míře, že z něj nelze zjistit, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodující a jak hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-78).

[12] Takovou vadu odůvodnění, jež by svědčila závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku, však kasační soud v napadeném rozsudku neshledal. Nelze přirozeně přehlédnout, že na žalobní námitku, podle níž žalovaný neměl dostatek informací o skutečné vymahatelnosti práva ve Vietnamu, krajský soud v odůvodnění rozsudku přímo nereagoval. Kasační soud v této souvislosti připomíná, že není na závadu, nemají-li soudy své závěry na vypořádání jednotlivě vznesených dílčích námitek, pakliže proti nim postaví vlastní ucelený argumentační systém, kterým dostatečně podepře správnost učiněných závěrů [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Z odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že širší otázce podkladů, z nichž žalovaný vyšel při úvaze nad právními nástroji ochrany před lichvou ve Vietnamu, se krajský soud věnoval, a to v bodě 19 napadeného rozsudku. V něm analyzoval obsah informací Ministerstva zahraničních věcí a Ministerstva vnitra k aktuální situaci právní ochrany v tomto státě. Alespoň potud se tedy krajský soud rozsahem zjištění skutkového stavu v nutné míře zabýval, zkoumal-li, zda existuje v zemi stěžovatelova původu právní ochrana před lichvou a jejími důsledky. Není tedy pochyb, že krajský soud rozsah informací pro závěr o úrovni ochrany práv obětí lichvy ve Vietnamu posoudil jako dostačující. Nedostatek zcela konkrétního vypořádání této spíše dílčí stěžovatelovy žalobní námítky proto v daném případě nečiní rozsudek nepřezkoumatelným.

[13] Podle stěžovatele krajský soud dostatečně neposoudil rovněž žalobní bod týkající se neudělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu ve znění účinném do

30. 9. 2025). Stojí za připomenutí, že i při přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadně platí, že soud je vázán uplatněnými žalobními body (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). V tomto ohledu kasačnímu soudu nezbyvá, než konstatovat, že stěžovatel v žalobě žádné vady rozhodnutí ve vztahu k důvodům neudělení humanitárního azylu nevytkl. V nevypořádání námítky, která nebyla v řízení před krajským soudem uplatněna, proto žádnou vadu odůvodnění napadeného rozsudku shledat nelze.

[14] Kasační soud konečně nezjistil ani jakýkoli odklon krajského soudu od dosavadní praxe soudního rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany. Krajský soud postavil své závěry na zjištění, že stěžovatel v řízení před správním orgánem neuplatnil azylově relevantní důvody, resp. uplatnil pouze důvody ekonomické. Jistě i obava z pronásledování jinými než státními subjekty může být za určitých okolností důvodem k poskytnutí mezinárodní ochrany. Pokud ovšem krajský soud neshledal důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany proto, že stěžovatel nikterak neprokázal (třebaže neúspěšně) využití právních prostředků obrany proti důsledkům lichvy v zemi svého původu, postupoval plně v souladu s ustálenou judikaturou k této otázce. Kasační soud totiž opakovaně vyslovuje závěr, že nedůvěra stěžovatele ve státní orgány země původu neodůvodňuje rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, či ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26).

[15] Kasační soud proto uzavírá, že ve věci nenalezl žádnou otázku hmotného či procesního práva, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Nejsou zde tedy žádné důvody, pro něž by kasační stížnost přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že náklady žalovaného nepřesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, neshledal Nejvyšší správní soud ohledně těchto nákladů důvody k aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu jeho usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n**ejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. března 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín.
předseda senátu